

ten
art news

EDITORIÁL

art news ten

Po pár náročných mesiacoch by som vám opäť rada predstavila redakčný tím a to, čo sme spolu vytvorili tentoraz:]

Minulé vydanie zožalo veľký úspech. Keďže sme sa znovu prihlásili do súťaže Sila slova, kde súťažia časopisy z celého Slovenska, ten náš neostal bez povšimnutia. Vyhrali se cenu MTT za celkový dojem a v kategórii odborných škôl sme si odniesli druhé miesto. Sme veľmi radi, že to, čo robíme, má zmysel. Dočítate sa o našom malom výlete do Prahy, ktorý sme dostali ako odmeu od pána riaditeľa, kde sme si pozreli najkrajšie knižnice - a táto knižná atmosféra nás inšpirovala k vytvoreniu jednej časti nášho časopisu - filmy a seriály, ktoré boli nakrútené podľa knižných predlôh. Nájdete tu veľa známych, ale možno aj nových titulkov, ktoré vás zaujmú a tak si ich následne radi prečítate - pozriete.

No a keďže sme tá umelecká škola, nechýba ani „ART PART“, kde vám ponúkneme trochu z tej našej umeleckej sféry. Dočítate sa napríklad o pánovi učiteľovi Záhumenskom, alebo o školskej kapele, aj o našej bývalej študentke, ktorá teraz študuje v zahraničí a taktiež o veľa inom, čo by vás mohlo zaujať. V časopise sa stále posúvame a zlepšujeme, cítime pokrok oproti minulému číslu, aj keď je toto viac „upratané“ - chceli sme ho poňať viac dizajnersky. Ďakujem každému, kto sa na tvorbe tohto čísla podieľal a pomáhal nám. Konkrétne Sabíne Muráňovej (III.B.) a Radke Capkovej (III.A.). Taktiež aj najtrpezlivejšej pani učiteľke Kučerovej, že to s nami ešte drží:]

Do budúceho roka sme si dali s Marekom záväzok, že aj keď toho budeme mať do školy veľa (ako maturanti), budeme sa aj naďalej časopisu snažiť venovať čo najviac. Ak by ste nám s tým však chceli pomôcť, veľmi radi uvítame ľudí, ktorí by sa k nám chceli pridať:]

Šéfredaktorka
Michele Šedivá

OBSAH

4 - 6	Praha BOOK, MOVIE, SOUND
8 - 9	Hra o tróny
10	Mesto z kostí
11	True Blood
12	Labyrint
13	Charlieho malé tajomstvá
14	Carrie
15	Soundtracky
	ART PART
17	Fotočlánok - Eduard Kudláč
18 - 19	Kruhy na vode so Zahym
20	Burning Man Festival
21	Secret Walls
22 - 23	Stuped
24	Dominika Fojtíková
25	Petícia

RADA REDAKČNÁ

Šedivá	Michele
Wolf	Marek
Halúsková	Simona
Brezovská	Lucia
Gabajová	Andrea
Púček	Róbert
Muráňová	Sabína
Capková	Radka

Zodpovedný učiteľ:
Mgr. Helena Kučerová

**Súkromná stredná
umelecká škola Žilina**
Háľková 2968/22
010 01 Žilina

Praha

VÝLET REDAKČNEJ RADY

Ako osemčlenný tím sme podstúpili exkurziu do Prahy. Musím povedať, že to bol skutočný zážitok, a to hovorím za všetkých, keďže viacerí z nás ešte v Prahe neboli. Vybrali sme sa tam zo svojho redakčného krúžku, aby sme sa viac priblížili k dejinám kultúry.

Vyrážali sme okolo 1:00 hod. ráno Regio-jetom zo Žiliny, kde sme mali zraz. Cesta bola dlhá, ale nejako sme to nevnímali, pretože sme väčšinu času prespali. Akurát Marek Wolfík si trochu spestril cestu, keďže mu nebolo dobre a dohnalo ho to až na záchody. Podrobnosti nemusím písať, ale mali sme ryžové sucháre, ktoré boli výbornou prvou pomocou. Po príchode do Prahy sme boli očarení veľkolepou stanicou, ktorá mi skôr pripomínala naše bratislavské letisko, takže zhruba máte obraz o tom, čo vás čaká, keď sa niekedy ocitnete na tejto stanici. Príchod sme mali cca okolo šiestej ráno, tak sme sa pomaličky vybrali na hostel, ktorý bol vzdialený len niekoľko minútok odtiaľ. Hostel bol v pohode, niečo na spôsob študentského domova alebo internátu. Postele sme mali každý zvlášť, čo bolo podstatné a izby boli čisté.

Myši po nociach nebehali, aj keď väčšina z nás by im na to dala veľký dôvod, najmä kvôli nabaleným zásobám jedla, ktoré skôr pripomínali cestu na týždeň. Hodinku sme pospali a „hajdes“ do centra.

art news 04

Bývali sme priamo na Václavskom námestí, čo bolo super, všetko sme mali poruke. Ako prvý sme si vybrali Karlov most, ktorý je známy svojou históriou. Ašak zavítali sme do kláštora, kde sa nachádzala knižnica, ktorá bola skutočne obdivuhodná. Aj keď sme nemali sprievodcu, čo sa na tak skromnom priestore neoplatilo, tak jedna ochotná pani nám popísala jednotlivé časti a dovolila nám si odfoťiť strop aj v mieste, kde bola zakázaná zóna.

TIE NAJKRAJŠIE KNIŽNICE

Ďalšou zastávkou bola vyhlídková veža, z ktorej sme mali skutočne krásny výhľad z vtáčej perspektívy na celú 100 vežatú Prahu.

Sranda bola, že Marek uzavrel stávkou s pani učiteľkou Kučerovou, že ak to dá až na samý vrch, bude sa učiť na každú písomku. Marek, bohužiaľ, čaká ťa drsné obdobie, nevzdala to!

Hneď potom sme šli do zrkadlového bludiska. Bolo veľmi zábavné sledovať svoje druhé ja buď ako neodolateľne štíhle, alebo naopak tučné. Skvelým zážitkom bol chrám Sv. Víta, ktorý bol veľkolepou monumentálnou stavbou. Mali sme tú česť vidieť aj svadbu, ktorá sa nablízku odohrávala, nehovoriac o tom, že chrám zvnútra bol rovnako očarujúci. Prešli sme všetkými zákutiami a aj Zlatou uličkou a ukončili sme to výborným rýchlym obedom v miestnej reštaurácii. Naprieč Prahou sme si nenechali ujsť históriu čokolády a kúpu tých najlepších dobrôt v čokoládovni. Mňam!

Na záver sme sa pokochali najväčšou barokovou knižnicou v Prahe, ktorá bola postavená jezuitským rádom. Baroková zrkadlová sieň, vyhlídková veža a tá najväčšia knižnica, no bolo to čosi krásne. To bol hlavný cieľ tejto exkurzie.

Všetci sme sa nesmierne tešili späť do hostela, lebo nohy nás boleli kráľovsky. Po doplnení energie sme sa šli najesť do svetoznámeho

McDonaldu, kde sme sa nechali uniesť tradičným fastfoodom. Po 11 hodinovom spánku sme museli podstúpiť ešte pár zachádzok aj v deň odchodu. Zastavili sme sa v miestnych obchodoch na námestí, neunikla nám opäť čokoládovňa a nakoniec jazdecká socha na Václaváku. Všetko sme stihli včas, dokonca nám ostala časová rezerva. Cesta späť bola zábavná. Zahrali sme karty, objednali občerstvenie vo vlaku, avšak viacerým z nás bolo zle, hlavne po netradične ťažkej kombinácii ešte z obeda. Niektorým sa uľavilo hneď po návšteve toalety, nuž, niektorých to čakalo až doma. Musím aj tak povedať, že výlet bol naozaj úžasný a v mene všetkých by som sa rada poďakovala najmä pani učiteľke Kučerovej za trpezlivosť, dozor a príjemnú spoločnosť, a tak isto pánovi riaditeľovi za finančnú výpomoc. Veľmi radi by sme si niečo podobné ešte zopakovali, avšak už teraz sme si priniesli mnoho skvelých momentov do našej redakcie časopisu TEN.

book
movie
sound

PIESEŇ ĽADU A OHŇA

Túto sériu určite každý pozná alebo o nej aspoň počul. Ak patríte k tej druhej skupine a ani veľmi netušíte, o čom tento príbeh je, skúsim vám ho priblížiť. Táto knižná séria sa ako celok volá Pieseň ľadu a ohňa. Celé sa to odohráva na fiktívnych kontinentoch Westeros a Essos. Samotný príbeh zachytáva niekoľko dejových línií rôznych postáv, ktoré sú rôzneho veku, rôznej národnosti, rôzneho pohlavia, časom pribúdajú alebo ubúdajú a každý sa nachádza na rôznych miestach v krajine.

Celý príbeh má svoju históriu a všetko so všetkým súvisí. Dej je plný „boja o tróny“, lásky, zrady, cudzoložstva, beznádeje, násilia... Jednoducho si predstavte svet, kde nájdete všetky druhy dejovej línie, všetky typy postáv. Od mladých panien, cez obludných škriatkov až po odvážnych rytierov.

Seriál aj kniha sú rovnaké v tom, že vás úplne vtiahnu do deja. Autor vás nechá, aby ste si nejakú postavu obľúbili – a potom ju zabije. Nič čudné, pretože sme v Hrách o tróny. Je tu mnoho postáv, ktoré si obľúbite, ale aj také, ktoré úplne zavrhnete... a budú aj také, pri ktorých sa vám budú pocity poriadne striedať. Dej sám o sebe je veľmi rozsiahly, aby som ho popísala „v krátkosti“, pretože sa stále vyvíja a s každým dielom prichádza niečo nové.

Knižná séria obsahuje zatiaľ 5 kníh:

Hra o tróny (kniha vyšla prvýkrát v roku 1996, no ako seriál až v roku 2011)

Súboj kráľov

Búrka mečov

Hostina pre vrany

Tanec s drakmi

Víchry zimy (pripravované vydanie)

Táto kniha už mala vyjsť dávnejšie, ale fanúškovia sa skôr dočkali seriálu, ktorý si časom vytvoril vlastnú dejovú líniu. A keďže to autor, Američan George R.R. Martin dobre vie, ďalšiu knihu sa rozhodol upravovať tak, aby z nej autori seriálu nemohli tak veľmi čerpať. Áno, robí im prieky.

Počas prvých kníh šiel seriál dejovo súčasne s knihou, ale okolo tretej knihy sa začali rozchádzať, či už zvratmi, mŕtvymi-živými postavami, alebo aj tým, že v seriáli vykresľujú charakter postáv až priveľmi. Napríklad, keď z krutého fagana urobili sadistického vraha.

A tak GRRM oživuje seriálovo mŕtve postavy a robí s nimi zvraty asi hlavne preto, aby zmätení fanúškovia viedli internetové hádky čo bolo v seriáli, čo v knihe, prečo, ako, kedy, kde.

A práve tieto seriálové nezhody ma prinútili prečítať si aj knihy. Zrazu sa mi ten svet úplne otvoril. Začala som si všímať spojenia, súvislosti, ktoré som v seriáloch nechceme prehliadla. Všetky tie detaily ma do toho vtiahli ešte viac a preto každý, koho ten seriál nesmierne baví, by si mal prečítať aj knihy. Sú to teda hrubé mrchy, ale stojí to za to! Pri tejto sérii, ako pri jednej z mála, mi neprekážal ten rozdiel, ktorý autori vytvorili a užívam si každý jeden rozdielny okamih. Zamilujete si dej, hercov, aj samotné postavy, ak vám teda nevadí trochu krvi, násilia, sexu, či náhodné úmrtia „vašich“ postáv. Neustále vojny, osamelí hrdinovia, trochu dost tej mágie z každého kúta sveta, či už ide o Chodcov, alebo o Tieňov. Taktiež veľké ovplyvnenie náboženstvom alebo láskou, či už k osobám, alebo peniazom.

A, samozrejme, draky!

Musíte to vidieť, už len preto, že sú tam draky!

Michele Šedivá

GAME OF THRONES

Mesto kostí Cassandra Clare

V našom svete žijú magické bytosti ako vlkolaci, upíri, strigy, mágovia... žijú medzi nami a snažia sa nepútať na seba pozornosť. Boh chcel mať nad nimi napriek tomu kontrolu, a tak na zem povolal Tieňolovcov, ktorým v žilách koluje anjelská krv. Udržujú poriadok podľa zákonov, ktoré boli stanovené.

Jeden večer sa do tohto sveta dostane nič netušiaci Clary a zistí, že jej matka k nej nebola celkom úprimná a položila na jej plecia ťarchu celého sveta. Do toho sa pripletie Jace, blondavý zázrak, ku ktorému ju to ťahá stále viac a viac. Bolo to dávno, čo som knihu čítala a mnoho detailov mi už vypadlo, ale stále je toho dosť na to, aby som vám o nej niečo mohla porozprávať. Prvým príjemným prekvapením bol pre mňa energický a svižný autorkin štýl písania. Nezdržovala sa zbytočnými opismi, na každej strane sa nájde priama reč, takže strany sa obracajú samy.

Kto nevie, kniha Mesto kostí bola inšpirovaná slávnou sériou Harry Potter. Najlepšie sa to dá spozorovať na postavách: Clary – Hermiona, Simon – Harry, Jace – Draco. Filmom fanúšikov knihy príliš neohúrili.

Nebola to taká katastrofa, ako pri niektorých iných filmoch s knižnými predlohami. No keby som si domyslela, že nejaká kniha existuje, tak by to bol stále len béčkový materiál. Určite to nebolo tak ohurujúce ako kniha, napriek tomu stále celkom fajn.

Najnovšie sa na obrazkách objavil aj seriál s názvom Shadowhunters, ktorý mal všetkým vyraziť dych a mal opraviť chyby, ktoré sa stali vo filme. Aj keď stále existujú aj horšie seriály na poznanie, tento sa medzi tie lepšie nezaradil.

Herecké výkony niektorých postáv, dialógy, efekty... To všetko padlo pod plusové hodnoty. Čo si však na seriáli cením viac ako na filme je spomínaná akčnosť. Má to istú iskru, kvôli ktorej nemôžem povedať, že sa mi to nepáčilo. Takže, ak vás zaujal námet, z týchto troch možností odporúčam knihu, kde sa toho dozviete najviac, v najvyššej kvalite a so všetkým, čo k tomu patrí. Navyše každá kniha končí neveriteľným cliffhangerom, ktorý vás donúti siahnuť vždy po ďalšej a ďalšej časti. Je ich 6, je čo čítať.

Andrea Gabajová

TRUE BLOOD

Zaujímajú ťa veci, ktoré nie sú v našom svete? Upíry, víly, čarodejníci, meňavci, či vlkodlaci? Tak to všetko nájdeš v seriáli True blood alebo knihách od kreatívnej spisovateľky Charlaine Harrisovej. Ak si však ale naivne myslíš, že príbeh bude ako romantický Twilight, či teen-agerské Upírske denníky, alebo niečo iné, podobné, kde hlavnou myšlienkou je láska medzi smrteľníkom a upírom, tak si na omyle. Je jasné, že aj tu sa stretávame s láskou, ale nie je to tá romantická láska, ktorá končí iným koncom.

Príbeh sa však netočí len o fascinujúcich tvoroch, ale taktiež aj o rasizme, predsudkoch, alkohole, sexe či drogách, no tu figuruje hlavne droga, ktorá sa volá "V" - čo je upíria krv, ktorá dokáže telo človeka dostať do extázy a dokáže uzdravovať.

Všetko sa točí okolo Sookie, servírky, ktorá pracuje v Bon Tempskom bare, ktorého majiteľ ju tajne miluje a má tajomstvo. Je to telepatka [dokáže čítať myšlienky], ale tiež aj niečo iné. Jedného večera príde do baru upír Bill - aj keď má 173 rokov, vyzerá veľmi pohľadne. Nie je však veľmi výrečný, zato je charizmatický a galantný. Život servírky sa čoskoro zmení na dobrodružstvo, ale nebude všetko dobré. V meste začnú umierať ženy, ktoré mali niečo spoločné s upírmi. Ale kto je vrah? Upír, človek alebo niekto iný? Obvinený je Sookiin brat, sukničkář Jason. Veľa vecí sa zomelie a do príbehu zasiahne aj jeden z najstarších upírov [podľa mňa najkrajších] Erik, ktorý bol kedysi viking. Ako to už býva, začne sa všetko motať. A ako to bude pokračovať? Prežije Sookie?

Ak mám porovnať seriál a knihu, tak za mňa určite seriál. Výhodou je to, že je veľmi dobre spracovaný po obsahovej stránke. Čo poznať hneď je to, že je drsnejší oproti knihe, čiže nič pre slabé žalúdky, či osoby, ktoré nemajú radi pohľad na smrť a rôzne nechutnosti, ktoré spôsobujú obyvatelia mesta. V knihe nájdeme viac detailov, ktoré pre mňa až tak podstatné neboli, ale pokiaľ ťa zaujme seriál, odporúčam prečítať knihu. Tak čo? Viete si predstaviť život vo svete plnom tajomstiev?

Sabína Muráňová

LABYRINT

útek

Z tejto série som sa dostala iba k prvej knihe, aj keď filmy som videla oba. Musím povedať, že toto je jedna z tých sérií, kde som si knihu úplne zamilovala, ale na film som sa celý čas dívala s nechápavým výrazom. Áno, zachránili to super hercami, ale aj tak!

Knihu som čítala ako prvú, tak možno je môj názor ovplyvnený práve tým. V knihe vás zoznámia s celým dejom, s prostredím a so situáciou, v akej sa nachádzajú, aj keď vás stále nechávajú v určitom napätí, v tom, aby ste sa sami rozhodli, čo je dobré a čo zlé. Ak by som to mala zjednodušiť, tak kniha je múdrejšia ako film. Ide o uzavreté miesto, kde každý mesiac pošlú jedného chlapca. Stále v rovnaký deň – jeden chlapec. A títo chlapci majú úlohu – prežiť. Zaviedli si systém nažívania, kde má každý nejakú úlohu a nepriateľ je len to, čo ich čaká za múrmi labyrintu, pričom sa ten labyrint stále snažia vyriešiť a prísť na to, kto a prečo ich tam väzní.

Tu však do deja prichádza Thomas (vo filme herec Dylan O' Brien), deň po ňom Tessa (Kaya Scodelario), ktorí toto všetko majú zmeniť. Rozruch spôsobí už len príchod niekoho ďalšieho na druhý deň a k tomu ešte dievča? Všetci cítia zmenu a napätie, každý z chlapcov podlieha situácii inak. Príbeh sa ďalej vyvíja rýchlo, je postavený hlavne na tom, ako postavy rozmýšľajú a ďalšie diely ďalej postupujú v tom, aby objavili svet za labyrintom.

Aj keď kniha má pomerne rýchly spád, film ešte väčší. Ide o to, že v knihe sa nad vyriešením situácie musí hlavná postava trápiť a ukladať si v hlave jednotlivé veci, ktoré jej aj tak úplne nezapadajú, potom skúšať nové, používať hlavu, spolupracovať, vymýšľať a hlavne dávať si pozor

na vlastný život, pričom vo filme máte pocit, že ich všetko napadlo len tak, spontánne, ale život si musia chrániť ešte viac, pretože je to ten najzbrklejší človek, akého ste kedy videli. A k tomu ešte filmoví tvorcovia vynechali vlastne celý zložitý logický postup, ako hlavní hrdinovia prišli na rozlúštenie labyrintu. Keby som bola ja autor/ James Dashner/, ktorý sa nad tým trápil, rozmýšľal a všetko si skladal dokopy, asi by ma to mrzelo. Máte z toho potom pocit, že to vynechali z akejsi lenivosti.

Ale! Druhý film (Labyrint: Zhorenisko) zachránil filmovú časť tejto série... Možno opäť znova preto, lebo som ešte nesiahla po knihe, ale film sám o sebe bol veľmi dobrý, pútavý a aj keď som pri ňom prvýkrát zaspala (03:47 ráno), môžem vyhlásiť, že bol lepší ako jednotka. Správna kombinácia napätia, akcie a toho, že človek si už začína myslieť, že všetko do seba zapadá a vie o čo komu vlastne ide, ale nakoniec aj tak zostane v nevedomosti a napätí, takže je zvedavý na finálny diel. Začína úplne inak, ako končí, nepríde vám jednotvárný ako prvý diel. A pri posledných minútach len sedíte a máte chuť kričať. A toto má dobrý film vyvolávať – emócie.

Na záver to hodnotím tak, že ak ste videli film a páčil sa vám, určite musíte prečítať knihu, tá vás priam nadchne (a nie je ani príliš hrubá). Či už kvôli väčšej osobnosti postáv, alebo kvôli tomu, že nemáte pocit, že sa tam všetci stali najlepšimi priateľmi v priebehu 24 hodín, ako pri filme. Rovnako tak, ak chcete zažiť lepšiu atmosféru a možno aj trochu väčšieho strachu a napätia. Úprimne sa nemôžem dočkať, až sa dostanem ku knihe druhej.

CHARLIEHO MALÉ TAJOMSTVÁ

Alebo sa tiež môžeme stretnúť s názvom Ten, čo stojí v kúte. Úžasná kniha, úžasný film. Ak máte radi klasické teens filmy o živote, o strednej škole, o dospievaní, o rôznych veciach, ktoré s tým všetkým súvisia, ale nechcete, aby to bola trápna americká komédia, toto presne hľadáte. Príbeh je o 15-ročnom chlapcovi menom Charlie, ktorý je tak trochu iný. Všima si veci inak ako ostatní, všima si súvislosti, ale len pasívne. Často plače a je v rozpakoch, nikdy nebýva zlý a keď aj povie niečo úprimné a trochu kruté, od neho sa to nedá brať zle. A pritom nám zároveň ukazuje život mladých ľudí, ktorí skúšajú alkohol, drogy, alebo sa snažia zamilovať.

„Každý dostávame takú lásku, akú si sami zaslúžime.“

Pri porovnaní filmu a knihy musím povedať, že film mal možno väčší cit, viac emócií. Nevravím, že kniha ich nemala. Mala, a veľmi, ale inak podané. Kniha je vlastne Charlieho spoveď v listoch, ktoré „nám posiela“. Opisuje svoje zážitky, všetko zlé aj dobré, čo sa mu prihodilo, aké má z toho pocity. A Charlie teda neopisoval detaily, len také základné. Vo filme tie detaily vidíme a to je tá atmosféra, to veľmi pozitívne pridané plus po vizuálnej stránke. Samozrejme, v knihe je omnoho viac detailov - Charlieho príhod počas prvého roku na

strednej, ktorý tento príbeh zachytáva v roku 1991, ale tie detaily vo filme vôbec nechýbajú. Prichádza na strednú, kde nemá žiadnych kamarátov, až sa stretne s partiou, pre ktorú je ten rok na škole posledným a všetci odchádzajú na výšky. Spolu s nimi dospieva, zažíva večierky alebo pocity „nekonečna“. Ale potom sú tu detaily o jeho rodine, ktoré sa spomínajú práve len v knihe, takže po tejto stránke, pokiaľ ide o rodinné problémy, je kniha osobnejšia.

V tlačenej verzii tiež nájdeme mnoho odkazov na hudbu a knihy, ako napríklad na Black Bird od The Beatles, Asleep od Smiths, Daydream od Smashing Pumpkins a mnoho ďalších. Vo filme je to skvelá skladba od Davida Bowieho – Heroes. Čo sa kníh týka, sú to klasiky, napríklad - Kto chytá v žite, Hamlet, Veľký Gatsby, Ako zabiť vtáčika alebo Peter Pan.

Kniha mi však pri konci pripadá smutnejšia. Keď už sa aj vyrieši, prečo je Charlie taký trochu viac zakríknutý a nesmelý, školský rok už skončí a všetci pomaly odchádzajú, čo si pri knihe uvedomujeme silnejšie. Vo filme vidíme usmiate tváre a nerozmýšľame nad iným koncom, ako „žili spolu šťastne až do smrti“. A v tomto je kniha smutnejšia, keďže máte pocit, že vám Charlie celý čas píše a zrazu... Koniec.

Michele Šedivá

CARRIE

Určite všetci poznáte známy horor Carrie od Stephena Kinga, o dievčati s telekinetickými schopnosťami, ktoré je šikanované na škole, kvôli svojej fanaticky pobožnej matke.

Kniha: V roku 1974 bol vydaný najkratší román dnes jedného z najznámejších spisovateľov Stephena Kinga. Ja osobne moc knihy nečítam, a ak náhodou áno, tak ma musí niečím zaujať. Táto kniha je napísaná zaujímavým spôsobom, aký som ešte nevidel. Dej je rozdelený na 3 časti a vyskytujú sa v ňom menšie odbočky, ktoré ho spomaľujú. Hlavná postava je v ňom dobre opísaná, aby ste sa s ňou počas deja dokázali stotožniť.

Film: podľa knihy boli natočené dva filmy. Prvý film bol vydaný v roku 1976 a druhý 2013. Obidva filmy natočila rovnaká spoločnosť. Prvý film mi prišiel s knihou dá sa povedať dosť autentický, aj keď mi samotný film prišiel viac komediálny ako hororový, ale kto ma rád horory vie, že v každom sa najde niečo vtipné. Postavy boli znázornené rovnako ako boli opísané v knihe a aj samotný dej sa tak viac menej odohrával. Dá sa povedať, že na tú dobu to bol zrejme dobrý horor. Film z roku 2013 sa mi osobne páčil omnoho viac, pretože tentokrát sa režisér toľko nebál popustiť uzdu. V knihe a v prvom filme bola Carrie dievča vyššieho veku, s dlhými blond vlasmi. No v modernejšom podaní mala skôr vlasy do ryšava, čo podľa mňa viac pomohlo vystihnúť postavu, keďže dievča malo určité nadprirodzené schopnosti, a už od dávna boli dievčatá a ženy s ryšavými vlasmi označované ako bosorky alebo že sú spriahnuté s diablom. Rovnako sa mi v druhom filme viac páčilo, že Carrie postupne objavovala svoje schopnosti ako v origináli. Herečka danú osobu zahrala dosť originálne, no zároveň autenticky. Čiže, ako som povedal, u mňa jednoznačne vyhráva Carrie z roku 2013. Ale ak chcete, porovnajte si to sami.

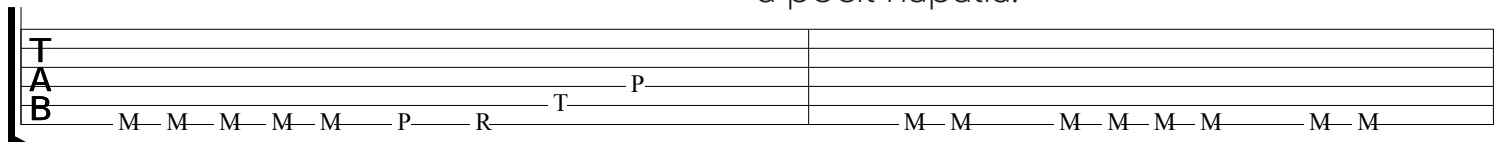
Marek Wolf

SOUNDTRACKY

Ten, kto stojí v kúte je film nielen s dojímavým príbehom o prvej láske, ale aj s nádherným akustickým ozvučením, ktorý filmu dodáva pokojnú a romantickú atmosféru. Tieto piesne opisujú pocity hlavnej postavy Charlieho, naivného outsidera, ktorý sa vyrovnáva s prvou láskou. Podľa môjho vkusu je najlepšia pieseň „Could it be another change“ od skupiny The Samples. Viem túto pieseň odporučiť na relax pre jej oddychové tempo a krásnu melódiu.

Beating heart je pieseň, ktorú naspievala známa speváčka Ellie Goulding pre skvelý film Labyrinth. Labyrinth je akčný sci-fi thriller o Thomasovi, ktorého výťah vyviezol na lúku obklopenú vysokými múrmi. Nič nepamätajúc si spolu s inými chlapcami vytvorili komunitu, ktorej hlavným cieľom je prežiť a nájsť cestu za slobodou, ktorá vedie len cestou cez obrovské bludisko. Pieseň sa začína jemným pomalým tempom, ktoré sa po chvíli zmení na dynamickú pieseň, ktorá filmu dodáva vzrušenie a pocit napätia.

Game of Thrones

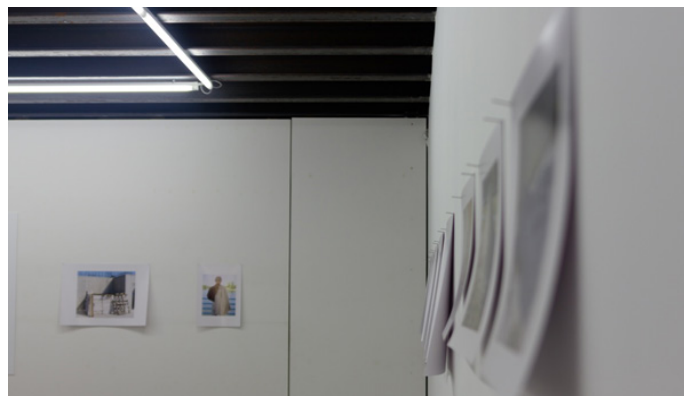
Bubny, husle, jemný zvuk trúbok v pozadí v stredovekom vyznení. Čo vám ako prvé napadá? Pohľad na mapu, na ktorej sa postupne rozrastajú mestá, vysoký múr z ľadovca. Presne tak. Ak ste za posledné roky nežili pod skalou, určite viete, o čom hovorím. Úvodná skladba zo seriálu Game of Thrones v nás dokáže vyvolať rôzne pocity. Rovnako ako seriál sám o sebe, tak aj jeho pieseň v nás vyvoláva pocit sily.

Carrie

Intenzívna sláčiková symfónia sprevádzaná pomalým tónom klavíra, dodáva filmu Carrie pravý zážitok. Z tejto skladby vám prebehne mráz po chrbte. Túto skladbu pre film zložil skladateľ Marco Beltrami a verte mi, keď vám poviem, že urobil veľmi dobrú prácu. Dodáva filmu presne takú náladu, akú by mala mať.

art

part

Eduard Kudláč

Vystavoval súbor fotografií s názvom Osobné územia v +-0,0 galérií. Tento súbor opísal takto - „Mapu považujeme za zmenšený, generalizovaný obraz územia, či teritória prevedený do roviny pomocou určitým spôsobom definovaných vzťahov, ktorý podľa zvolených hľadísk zobrazuje polohu, stav a vzťahy objektov a javov...“ Osobné územia sú akousi mapou, ktorú sme sa rozhodli preskúmať.

kruhy na vode

Súťaž, do ktorej sa každoročne zapájajú desiatky študentov z každého ročníka. Súťaž, ktorej cieľom je zachovať a rozvíjať tradičné hodnoty do súčasných podôb. So svojimi prácami sa môžu prihlásiť dizajnéri, výtvarníci, remeselníci, výrobcovia, študenti vysokých a stredných škôl, ale aj ostatní tvorcovia. Každý sa môže prihlásiť takpovediac so všetkým, čo v sebe bude zahŕňať kus ľudovej kultúry.

Môžete sa zapojiť do dvoch kategórií – tradícia a modrotlač. Do tejto súťaže sa zapojil aj pán učiteľ Martin Záhumenský, ktorý mal prácu zameranú na tradíciu a na podnet tejto kategórie sa rozhodol prihlásiť do tejto súťaže.

„Keďže som z Kysúc, tak som sa zaoberal drotárstvom v aktuálnej polohe. Tradičnú techniku som prispôbil súčasným technológiám“ - hovorí o svojej práci a inšpirácii. Kruhy dávajú autorovi priestor prezentovať sa samostatne, ale aj v kolektíve. Zaslané práce môžu byť samostatné diela, ktorých môže jednotlivец alebo jedna skupina, poslať až 5, ale aj kolekcie, ktoré môžu byť poslané dve, a práve túto možnosť využil pán učiteľ, keď do súťaže poslal svoju kolekciu. **„Vytvoril som tri objekty. Prvá bola lampa s názvom „Drotárova prísaha“, tam som sa inšpiroval sedlovou strechou z kostolov. Ďalší bol nočný stolík, pripomínajúci tvar drotárskej krošne, kde majster nosil všetko náradie. Posledný bol konferenčný stolík. Prvotným podnetom bol kôš, ktorý nájdete u väčšiny drotárov.“** Inšpirácie na práce môžeme nájsť naozaj všade a Martinove práce sú toho dôkazom. Tento projekt ho nadchol a sám o svojich dojmach povedal:

„Mal som excelentný pocit, celkom som sa zahĺbil do tej témy. Bavilo ma to, lebo som si bol istý, že nenavrhum produkt zaujímavý len vizuálne, ale aj funkčne.“

Umiestniť sa však vôbec nie je také jednoduché – účasť je medzinárodná a vysoká a zväčša aj kvalitná. Pán učiteľ práce hodnotí ako zaujímavé, výtvarne aj konceptuálne. Myslí si však, že v Kruhoch ide hlavne o koncept, že prácam treba dať hlavne myšlienku ešte predtým, než ich začneme realizovať. Podľa neho však koncept často presahuje formu, čo býva pre diváka nezaujímavé. Sám so svojou prácou skončil na druhom mieste v kategórii kov, kde ho „porazila“ kolekcia šperkov s názvom „Vtáčikovia“.

„Volali mi ľudia, ktorí chceli moju prácu odkúpiť. Boli aj návrhy, že by sa to mohlo sériovo vyrábať.“ Pochválil sa nám na otázku, ako, a či vôbec mu táto súťaž pomohla. Rovnako nám prezradil aj iné ocenenia, ktoré dostal, a to Národnú cenu za dizajn a najlepšiu diplomovú prácu.

„Odporúčam žiakom, aby sa do svojej práce ovela viac ponorili a brali to vážne. Akýkoľvek dizajn alebo produkt ich môže posunúť ďalej profesionálne, a to aj na strednej škole. Návrhy sa po súťaži posielajú na rôzne medzinárodné výstavy, získavajú drobnú publicitu, čo môže pomôcť.“ Povedal nám na záver pár rád pre žiakov.

Radka Capková a Michele Šedivá

„Mal som excelentný pocit, celkom som sa zahĺbil do tej témy. Bavilo ma to, lebo som si bol istý, že nenavrhnem produkt zaujímavý nielen vizuálne, ale aj funkčne.“

Burning Man Festival

Mali ste už niekedy predstavu, že existuje miesto, kde je všetko možné? Svetlá, hudba, farby... umenie!

Burning Man je názov festivalu, ktorý sa koná v lokalite Black Rock Desert v Nevade, USA. Organizuje ho skupinka, ktorá sa nazýva Black Rock City LLC. Túto tradíciu založil úplným omylom chlapík menom Larry Harvey. V roku 1986 počas letného slnovratu spálil na pláži v San Franciscu drevenú sochu muža so psom ako bodku za svojim predošlým životom, pretože ho opustila priateľka. Je naozaj zaujímavé, ako z takých obyčajných a smutných vecí môže vzniknúť niečo tak unikátne.

Tento počin prilákal mnoho divákov, a tak sa začal opakovať každý rok. No v roku 1990 nastali komplikácie, a tak po dohode s úradmi bola táto akcia presunutá do neosídlennej oblasti na dne vyschnutého mora v nevadskej púšti. Počas tohto festivalu každý rok vyrastie improvizované mestečko Black Rock City. Taktiež bol zmenený dátum. Z niekoľko stoviek účastníkov sa festival rozrástol až na 50 000.

Festival je ponímaný ako miesto pre slobodné stretávanie, zdieľanie zážitkov a sebarealizáciu. Umelci usporadúvajú rôzne koncerty, svetelné show a vystúpenia, do ktorých zapájajú aj divákov.

Typickou súčasťou festivalu sú farebné, až bizarné masky, kostýmy a rôzne vyzdobené vozidlá. Vstup je 650 dolárov a každý návštevník si musí doniesť vlastné jedlo a vodu a pri odchode musia všetko po sebe upratať. Na záver festivalu je spálená socha muža, ktorá „rástla“ z pôvodných 2 metrov do dnešných 30

metrov. Chcela som vás o tomto článku informovať nie preto, že verím, že každý máme doma 650 dolárov na vstup a k tomu nerátam cestu... ide o tie diela, ktoré tam umelci vytvárajú – takto som na festival narazila ja – objavila som krásnu sochu, ktorá ma oslovila a ktorá sa nachádzala práve na tomto festivale. Myslím si, že aj keď tejto akcie nebude človek priamo účastný, je dobré o nej vedieť, sledovať ju a jej výtvary ako veľký nával inšpirácie.

Michele Šedivá
www.burningman.org

Secret walls

U nás to veľmi rozšírené nie je a myslím si, že to treba zmeniť. Je veľa mladých umelcov, ktorí by sa potrebovali niečím podobným zviditeľniť – Secret Wall je „bojový klub“ z umeleckej scény, inšpirovaný predovšetkým komixom, ilustráciou a marvelom. Táto umelecká udalosť „naživo“ existuje vo svete už okolo 10 rokov, najskôr pod menom SecretWars. Táto skvelá vec v sebe spája sviežu živú tvorivosť zmiešanú s uvoľnením stresu spôsobeného časovým obmedzením. Ukázalo sa, že je tým správnym konceptom na to, aby sa tieto akcie uskutočňovali v tisícoch takmer na každom kontinente.

Úloha umelcov je jednoduchá – na veľké biele plátno sa s čiernou fixkou/akrylom vyhrať tak, aby vytvorili pre porotu a pre publikum čo najzaujímavejšie dielo. Aj keď to s porotou znelo vážne, nie je to žiadna seriózna udalosť – bežne sa odohráva v kluboch, baroch za sprievodu DJ-a alebo aj živej hudby.

Súťaží sa rovnako jednotlivo, ako aj v skupinách. Funguje od roku 2006, kedy mali SecretWalls pod vedením Terryho Guya premiéru v podzemnom bare vo východnom Londýne. Intímna atmosféra tejto „bitky“ ľudí tak zaujala, že sa časom rozšírila do každého temného kúta

Londýna. Hlavné mestá ako New York, Berlín, Tokyo, Sydney hostujú tieto akcie vo veľkom, takže je okolo 300 „SecretWalls“ umelcov v 25 krajinách všade na svete.

„The dream is to slowly paint the world black and white.“

Tieto akcie majú úspech vďaka dvom kľúčovým znakom – jednoduchosť v spojení čiernej a bielej, hodnotenie publika a dvoch porotcov, 90 minút - a následne zábavná atmosféra v spojení hudby, stresu a zážitku, ako umelecké dielo vzniká priamo pred očami niekoľko desiatok ľudí.

Je to zážitok, ktorý ponúka niečo nové. Zobrazuje celý proces tvorby, čo napríklad v galériách nemáme šancu vidieť.

Na stránke www.thesecondwalls.com si môžete prečítať o umelcoch, vidieť kalendár podujatí všade po svete a tiež sa ako umelec zaregistrovať.

Študentsko-učiteľská skupina, ktorá nám spestruje každú akciu.

1. Od koho prišiel nápad založiť skupinu a práve v takomto zložení?

Peťo: Tak na to si už nespomínam, ale viem, že najprv tu hral Marek s pánom učiteľom Mazúrom a na ďalší rok hral pred Považskou galériou Tomáš s Marekom a ich kamarátom. Potom sa dozvedeli, že hrám na gitaru aj ja a viac-menej sa to dalo tak postupne dokopy aj s pánom učiteľom Pisárom, ktorý sa ponúkol, že bude spievať.

Tomáš: Podnet prišiel od pána učiteľa Pisára, keď sme v prvom ročníku vystupovali s Marekom a Natáliou Mandrejevou na konci školského roka a zahrali tam pár pesničiek. Nápad založiť kapelu sa pozdával aj pánovi učiteľovi Mazúrovi.

Marek: Keďže už od prvého ročníka sme s Tomášom spolu v Žiline občas hrávali, pán riaditeľ sa o tom dozvedel a navrhol nám, či by sme nechceli hrať na konci roka v prvom ročníku. Podobne sa to zopakovalo aj v druhom, ale v treťom nás začal učiť pán učiteľ Pisár -ten dostal nápad založiť kapelu žiaci-učítelia. Hneď sa pridali aj pán Mazúr a Peťo.

P.u. Mazúr: Keďže študenti už hrali na konco-ročných akciách v škole, tak sme sa pridali aj ja a kolega Peter Pisár. On bol neskôr aj hlavných iniciátorom školskej kapely.

P.u. Pisár: Bol to môj nápad. Pôvodne sme chceli založiť kapelu z učiteľov, lenže nám chýbal bubeník, a tak sme to nakoniec spojili so študentmi. Tomáš, Marek a Peter boli ochotní, tak to reálne mohlo vzniknúť.

2. Je z vás niekto nezodpovedný a dokáže si zabudnúť aj hudobný nástroj?

Peťo: Tak určite, už sa mi to párkrát stalo, takže to beriem na seba, ale mám dobrú výhovorku – pomýlil som si deň skúšky.

Tomáš: Nie, toto sa nám ešte nestalo. Sem tam je problém s našim bubenikom Marekom, keď sme ho museli vo štvrtom ročníku prehovárať, aby neskončil.

Marek: Väčšinou sa všetci pripravujú na každú skúšku, ale povedal by som, že pán Pisár to má najviac „na háku“ ako spevák. Čím je však bližšie k vystúpeniu, trénujeme dôkladnejšie.

P.u. Mazúr: Niekedy bol prenos nástrojov náročný, tak sme sa sťahovali tam, kde momentálne mali chalani bicie. Gitary a ostatné nástroje sme mali väčšinou na mieste v školskej dielni, kde sme nacvičovali.

P.u. Pisár: Všetci sme nezodpovední.

3. Aký je váš najlepší a najobľúbenejší cover, ktorý hráte?

Peťo: Ja si myslím, že Komáre. Nevieť ako ostatní.

Tomáš: Ja si myslím, že je to pesnička Podvod od Slobodnej Európy.

Marek: Povedal by som, že sa všetci zhodneme na rýchlej skladbe od Slobodnej Európy – Tak to už chodí.

P.u. Mazúr: Myslím si, že najobľúbenejší cover, ktorý hráme, je od skupiny O.B.D. – Komáre.

P.u. Pisár: Komáre – O.B.D., Tak to už chodí – Slobodná Európa.

1

f
let ring

T	10	13	15
A	7	9	14
B	10	12	15

4. Nehádáte sa? Vždy sa zhodnete alebo má niekto stále námietky?

Peto: Nie, nehádame sa, ale sú aj námietky, keď sa nevieme dohodnúť, čo budeme hrať, ale snažíme sa vybrať také songy, ktoré každému vyhovujú a ktoré by pobavili ostatných.

Tomáš: Nedá sa to nazvať nezhodami, pretože jediný mierny rozpor je vo výbere skladieb, ale keď sa zhodneme, nacvičíme to rýchlo.

Marek: Každý dá nejaký návrh, čo by sme mohli skúsiť. Skoro vždy nájdeme nejaké skladby, ktoré nie sú veľmi zložité a aj keď náhodou sú, po vyskúšaní všetci uznáme, na čo máme a čo sa dokážeme naučiť. Podľa toho vyberáme.

p.u. Mazúr: Výmenu názorov na hudobné žánre máme, ale nehádame sa.

p.u. Pisár: Občas Tomáš s Marekom, ale oni sú kamaráti, tak to neberú ako hádku.

5. Venujete sa hudbe aj mimo školy? Napr. v iných skupinách?

Peto: Tak určite, mám aj svoju kapelu, ale tam hráme také tvrdšie, progresívnejšie veci, takže školská kapela je pre mňa taký relax, kde sa môžem odreagovať.

Tomáš: Ja konkrétne hrám na bicie v žilinskej skupine Hoof Kríkov a akurát sme nahrali náš debutový album.

Marek: Občas hrávam s kamarátmi z Považskej Bystrice a v lete sa stretávam s kamarátmi z Čadce a hráme večer vonku.

P.u. Mazúr: Venoval som sa počas strednej školy, dnes nie.

P.u. Pisár: Nie.

7. Nejaký trapas alebo vtipný zážitok?

Peto: Keď sme sa všetci stratili v pesničke a nikto nevedel, ako pokračuje ďalej, resp. ako to zimprovizovať.

Tomáš: Najväčší trapas bol keď som na konci školského roku „zaspieval“ Smells like teen spirit od Nirvany :D Ale k tomu sa viac nechcem vyjadrovať.

Marek: Mám veľmi rád reakcie pána Pisára, keď sa náhodou pomýli v texte a chce to skryť, ale svojou mimikou a gestami na to ešte viac upozorní.

p.u. Mazúr: Niekedy sa stalo, že sme počas vystúpenia hrali každý niečo úplne iné, takže bol z toho poriadny hluk.

p.u. Pisár: 2x výpadok textu v tej istej skladbe na stužkovej.

Michele Šedivá

Dominika Fojtíková interview

1. Mohla by si sa najskôr našim terajším študentom predstaviť?

Volám sa Dominika Fojtíková a zmaturovala som pred rokom. Ťažko povedať, kedy som prišla na to, že mám talent. Asi ako každé dieťa som kreslila, len na rozdiel od niektorých, mne to vydržalo doteraz. Vždy ma to bavilo a keďže som chodila na ZUŠ, tak ma nasmerovali viac ku grafike, takže aj na strednú školu som išla študovať grafiku.

2. Vedela si, že do Haagu chceš ísť už dlhšie? Alebo to bolo rozhodnutie, takpovediac na poslednú chvíľu?

Nevedela som presne, že do Haagu. Len som vedela, že nechcem ostať na Slovensku. Po tom, čo ma neprijali do Prahy na UMRUM, začala som sa rozhliadať ďalej. Pamätám si, ako mi Peter Pisár povedal, že Holandsko s Anglickom sú na grafický design na veľmi vysokej úrovni. Z finančného hľadiska je Anglicko naozaj náročné a Holandsko sa dá zvládnuť. Samozrejme, zisťovala som si informácie o škole, o programoch, pozerala som si práce študentov, ich facebook, instagram a už tak som videla príjemné prostredie s iným prístupom štúdia.

Bývalá študentka našej školy, ktorá po maturite odletela do Haagu študovať „Graphic Design“.

3. Prezradíš nám, na akú školu tam vlastne chodíš? Aké majú zázemie, profesorov...? Aké boli prijímacie skúšky?

Chodím na Royal Academy of Art v Haagu. Študujem tu tiež graphic design. Škola je úžasná, vybavenie na jednotku, máme tu 3 veľké photo štúdiá, sieťotlačovú dielňu, 3D tlačiareň, dielňu so železom, drevom, máme tu kino, riso print (toto ti neviem preložiť) a veľa iných. Jedna z vecí, ktorú mám na škole najradšej, sú učitelia. Naozaj sú to naši priatelia, s ktorými v piatok pijeme pivo. Berú vás ako rovnocennú osobu a vždy sú ochotní pomôcť. Skúšky boli samozrejme cez internet, keďže nie som odtiaľto, podala som si prihlášku cez internet (ktorá bola zadarmo), na ich stránke nájdete informácie, poslali mi zadanie 4 vecí, ktoré mám spraviť plus nejaké otázky a motivačný list a samozrejme portfolio. Toto bolo „prvé kolo“, ak ste ich zaujali požiadali vás o skype interview, viac- menej, aby si overili angličtinu (na túto školu nepotrebujete mať diplom z AJ).

4. Aký študijný odbor/ katedru si si vybrala na štúdium v Haagu? Čo vlastne robíš a ako tam také vyučovanie prebieha? Odporučila by si štúdium na tejto škole aj pre ostatných?

Štúdium prebieha intenzívne...veľmi, veľmi intenzívne...ráno idete do školy a prídete niekedy o 16,00 niekedy o 20, 00 , niekedy o 22,00 domov, najete sa a znovu makáte do noci. Ale dá sa to zvládnuť. Na škole mám Design, Typography, Image, Theory, Coding, Interactive media,...Ja by som to jednoznačne odporučila ostatným, som nesmierne spokojná, len treba byť pre niečo zaniatený.

5. Myslíš, že má štúdium v zahraničí reálne zmysel? Aj z pohľadu voľného času?

Určite to má zmysel, aj keď voľný čas veľakrát pozostáva z toho, že musíte robiť stále veci do školy. Dá sa nájsť si voľný čas. Do Amsterdamu chodím cca 1x za mesiac, čo je super, lebo sa dá odreagovať, je tu veľa múzeí, koncertov,... Z finančného hľadiska sa to tiež dá. Samozrejme, že to nie je najlacnejšie, no napríklad v mojom prípade mi moji rodičia dávajú tú istú sumu mesačne ako mojej sestre do Prahy, s tým, že ja ešte robím a zarábam si na život.

6. Nejaký odkaz/rada pre terajších študentov?

Učte sa, ak Vás to baví, snažte sa a nebojte sa, hlavne sa nebojte skúšať nové veci. Budte otvorení všetkým možnostiam, nebojte sa šokovať a hlavne: učte sa Angličtinu :D.

Róbert Púček

PETÍCIA

Ako sme všetci už zistili, na našej škole sa zaviedlo čipovanie. Nesúhlasili sme s tým a rozhodli sme sa spísať petíciu.

Keďže bola spísaná na poslednú chvíľu a vlastne sme ani nevedeli, ako ju máme napísať, veľmi sme nedúfali v jej účinnosť.

Rozhodli sme sa zabojsovať aj napriek tomu. Začali sme obehávať všetkých žiakov, aj učiteľov a postupne sa podpisy začali zbierať. To, že všetci žiaci a niektorí učitelia podpísali danú petíciu úplne bez problémov, bez váhania a vlastne s radosťou, mi ukázalo, že vtom nie som sám, kto s týmto nezmyslom nesúhlasí. Chápem, že pán riaditeľ chce školu modernizovať a chce pre všetkých to najlepšie. Podľa toho, koľko podpisov sa nám podarilo vyzbierať, si dovoľím povedať, že by to neprešlo. Nakoniec celá akcia nedopadla veľmi úspešne. No, keď to už dopadlo tak, ako to dopadlo, som rád, že sa z toho nevyvodzovali vážnejšie dôsledky.

Dnes už vidíme, že čipy nie sú nič zlé a v ničom nás neobmedzujú. Uľahčujú prácu našim učiteľom a to je dobre. Tak sme si všetci pomaly zvykli, aj keď sa stále nájdu výnimky, ktoré si ráno zabudnú „odpípnuť“ :)]

Marek Wolf

Comic Sans

Teraz za polovičnú cenu!

